

Pamela L. Travers

MARY POPPINS Și Casa de Alături

I.

Zbang! Ceașca de ceai se izbi de ligheanul plin cu apă și detergent. Doamna Brill, care spăla vasele, căută printre clăbuci și scoase două bucățele de porțelan.

— Ei, asta e, spuse, încercând, fără succes, să vadă dacă se mai pot lipi. E nevoie de ele în altă parte.

Și aruncă jumătățile, cu tot cu trandafi-rașii și cu florile de nu-mă-uita de pe ele, la gunoi.

— Unde? Întrebă Michael. Unde e nevoie de ele?

Cine să aibă nevoie de-o ceașcă spartă? Se miră în sinea lui. Era o prostie.

— Eu de unde să știu? Făcu doamna Brill. Așa se zice, asta-i tot. Iar tu fă-ți treaba mai departe și stai jos ca să nu se mai spargă ceva.

Michael se așeză pe podea și începu să ștergă farfuriile pe care i le dădea doamna Brill. Le freca atent cu un ștergar de vase și ofta.

Ellen era iar răcită, Robertson Ay dormea pe gazon, iar doamna Banks se odihnea după masa de amiază pe sofaua din camera de zi.

— N-am pe nimeni să m-ajute, ca de-obicei, se plânsese doamna Brill.

— O să te-ajute Michael, îi spusese Mary Poppins, luând un ștergar de vase și aruncându-l spre băiat. Noi ceilalți o să mergem la cumpărături, în felul ăsta te-ajutăm și noi.

— De ce eu? Mârâise Michael, izbind cu piciorul în scaun.

De fapt, ar fi vrut s-o lovească pe Mary Poppins, dar n-ar fi îndrăznit să facă una ca asta. Mersul la cumpărături era un fel sărbătoare, fiindcă, de fiecare dată când plăteau, băcanul le dădea fiecăruia – chiar și lui Mary Poppins – o acadea gustoasă.

— De ce nu? Întrebuse Mary Poppins, aruncându-i o privire feroasă. Data trecută a fost Jane. Și cineva trebuie s-o ajute pe doamna Brill.

Știa că n-are ce spune. Dacă ar fi pomenit cuvântul „acadea”, nu s-ar fi ales decât cu un pufnit scurt. Și chiar și Regele, se gândi, trebuia să șteargă uneori o farfurie, două.

Așa că mai izbi o dată cu piciorul în scaun, uitându-se după Mary Poppins, care o luase pe cărarea din grădină, cu Jane alături, cărând o plasă, și cu Gemenii și Annabel înghesuiți în cărucior.

— Nu le lustrui. N-avem timp de asta. Șterge-le doar și pune-le una peste alta, îl sfătui doamna Brill.

Așa că iată-l lângă grămada de farfurii, obligat să facă o faptă bună, deși n-avea nici un chef.

Și după o vreme – lui Michael i se părea că trecuseră ani întregi – se întoarseră cu toții, râzând și țipând și, desigur, mâncându-și acadelele. Jane îi dădu și lui una, caldă de cum o ținuse în mână.

— Băcanul ți-a trimis-o. Special pentru tine. Și a pierdut cineva cutia cu cacao.

— Cineva? O întrebă Mary Poppins, acră. Nu cărai tu plasa? Cine altcineva s-o fi pierdut?

— Poate a căzut undeva prin Parc. Mă duc să mă uit, Mary Poppins.

— Nu acum. Gata, faptu-i consumat. Cineva pierde, altcineva găsește. Și-apoi, e ora ceaiului.

Îi luă pe cei mici din cărucior și-i zori pe toți să se ducă sus înaintea ei. În câteva clipe, erau toți în jurul mesei, așteptând pâine prăjită cu unt și prăjiturele. În afara acadelelor, totul era ca de-obicei. Umbrela lui Mary Poppins, cu mâner în formă de papagal, pălăria, împodobită azi cu un trandafir roz, mănușile și geanta erau așezate toate la locul lor. Copiii stăteau și ei fiecare la locul lui. Iar Mary Poppins își vedea de treburile ei de după-amiază, ca un vârtej dichisit și ordonat.

— O zi ca toate celelalte, își spuse Numărul Șaptesprezece în sinea lui, în timp ce asculta sunetele familiare și simțea mișcărilor la fel de familiare.

Dar Numărul Șaptesprezece se înșela, pentru că tocmai atunci se auzi soneria, iar doamna Brill dădu buzna în camera de zi cu un plic galben în mână.

— O telegramă! O anunță emoționată pe doamna Banks. Și-o fi rupt mătușa Flossie piciorul, sau o fi ceva mai grav. Nu-mi plac telegramele.

Doamna Banks o luă cu o mână tremurândă. Nici ei nu-i plăceau telegramele. Avea senzația că aduc numai vești proaste.

Răsuci plicul în mână de câteva ori.

— Ce faceți, n-o desfaceți?

Doamna Brill era pregătită s-audă ce e mai rău.

— Nu, cred că nu, îi răspunse doamna Banks. Mai bine aștept până vine soțul meu acasă. Oricum, e pe numele lui. Uite – „George Banks, Aleea Cireșilor

Numărul Șaptesprezece”.

— Da', dacă-i ceva urgent, o să vă pară rău c-ați așteptat. O telegramă-i privește pe toți.

Doamna Brill plecă din cameră, nemulțumită. I-ar fi plăcut s-audă vestea cea rea.

Doamna Banks se uită la plic, cum stătea pe polița de deasupra căminului, rezemat de o fotografie, păstrând, calm, secretul.

— Poate că, își spuse optimistă, poate că e o veste bună, la urma urmei. Doamna Brill nu le știe chiar pe toate.

Cu toate acestea, își dorea ca domnul Banks să vină acasă mai devreme.

Și chiar veni mai devreme.

Coborâse din autobuz în capătul Aleii și venea agale spre casă, trecând pe lângă Numărul Douăzeci și Unu – casa amiralului Boom, în formă de vapor, pe lângă Numărul Douăzeci, cu gard de caprifoi, pe lângă Numărul Nouăsprezece, care avea heleșteu cu peștișori în grădină, până când ajunse în dreptul Numărului Optsprezece.

Acolo se opri, surprins și nu prea încântat. Vecinii lui erau toți strânși în poartă și vorbeau agitați. Amiralul și doamna Boom, domnul de la Douăzeci, doamna de la Nouăsprezece și domnișoara Ciocârlie de la Numărul Șaisprezece. Sigur, nu era nimic neobișnuit, doar o conversație între prieteni.

Dar ceea ce-l făcuse pe domnul Banks să se oprească era un cort cu dungi albe și roșii, de genul acelor care se pun pe drum să acopere conductele neacoperite sau diverse săpături.

Lângă cort stătea un muncitor voinic, care vorbea și el cu micul grup de vecini.

— A, Banks! Vino-ncoace! Îl întâmpină vocea amiralului. Ești persoana potrivită să afle ce-și închipuie individul ăsta că face aici.

— Nu-mi închipui, știu, spuse omul, liniștit. Mă uit la casa asta să văd ce reparații trebuie făcute.

— Dar e goală, spuse repede domnul Banks. E goală de ani de zile.

— Da' n-o să mai fie goală multă vreme, spuse omul. Vin niște chiriași.

— Asta nu se poate, spuse domnul Banks disperat. Nouă ne place așa cum e. Orice stradă trebuie să aibă o casă părăsită.

— De ce?

— Păi, începu domnul Banks, ușor încurcat, pentru ca oamenii s-o poată umple cu propriile lor idei, cu genul de vecini pe care le-ar plăcea să-i aibă. Nu vrem să vină chiar oricine.

Se auzi un murmur aprobator dinspre toți ceilalți, care se gândeau la camerele mari și goale ale dragului lor Număr Optsprezece.

Amiralul și le imagina locuite de un căpitan de marină care navigase cu Nelson și care era gata în orice clipă, indiferent de vreme, să ridice ancora și s-o pornească în larg.

Doamna Boom își imagina că e casa unei fetițe cu păr șaten, copilul pe care-ar fi vrut să-l aibă, care se plimba prin camere, ușoară ca un fluturaș, fredonându-și încet cântece.

Domnul de la Douăzeci, a cărui soție nu voia niciodată să joace șah cu el, avea acolo prieteni care erau piese de șah – regi și regine, albi și negri, nebuni care mergeau dintr-un colț în altul, cai care alergau în sus și-n jos pe scări.

Doamna de la Nouăsprezece, care era foarte romantică, își imagina că în casa goală locuia bunica pe care n-o cunoscuse niciodată, care spunea povești minunate seara la culcare, împletea haine drăguțe și purta tot timpul papuci, chiar și dimineața.

Pentru domnișoara Ciocârlie, de la Numărul Șaisprezece – cea mai elegantă casă de pe Alee – era casa unui câine care semăna leit cu Andrew, un câine aristocrat care nu și-ar fi ales niciodată, așa cum făcuse Andrew, un prieten vulgar ca Willoughby.

Iar în ceea ce-l privește pe domnul Banks, lui îi plăcea să creadă că în mansarda de la Numărul Optsprezece locuiește un bătrân înțelept, cu un telescop special, prin care puteai vedea tot ce se întâmplă în univers.

— Și oricum, îi mai spuse el muncitorului, probabil că nici nu se mai poate locui în ea după ce-a stat atâta vreme goală. Ai verificat țevile?

— Sunt toate în perfectă stare.

— Atunci, coșurile. Sunt sigur că sunt pline de cuiburi de graur.

— Curate ca lacrima, îi răspunse omul.

— Dar mobila? Are tuneluri săpate de șoareci prin paturi. Sunt gândaci la bucătărie.

— Nici urmă de șoareci. Nici un gândac.

— Și praful? Trebuie să fie praf peste tot, gros de câțiva centimetri.

— Cine se mută în casa asta n-o s-aibă nevoie nici măcar de-o cârpă de praf. Totul arată ca nou. Și-apoi, spuse, începând să-și strângă cortul alb cu roșu, casele sunt pentru oameni, nu pentru cai verzi pe pereți.

— Asta e, n-avem ce face, oftă domnișoara Ciocârlie. Hai, Andrew, hai, Willoughby, mergem acasă.

Și plecă amărâtă, urmată de cei doi câini, la fel de amărâți.

— Mai bine te duceai pe mare, îi spuse amiralul omului, privindu-l fioros.

— De ce?

— Un marinar stă pe puntea vaporului, nu vine să-i deranjeze pe cei care locuiesc pe uscat.

— Da' nu pot să sufăr marea, mi se face rău. Și oricum, ce vină am eu? Mie mi s-au dat ordine care „trebuie executate imediat”, așa mi s-a spus. Chiriașii vin mâine.

— Mâine! Exclamară toți. Era groaznic.

— Hai să mergem acasă, îl ademeni doamna Boom pe amiral. Binnacle face curry pentru cină. Îți place, nu-i așa, dragul meu?

Binnacle era un fost pirat, care avea grijă ca totul să fie ca pe un vapor în casa în formă de vapor a amiralului Boom.

— Mateloți, ridicați ancora și plecați. Nu ne mai rămâne nimic de făcut.

Amiralul o luă pe doamna Boom de braț și-o porni pe Alee, urmat de doamna de la Nouăsprezece și de domnul de la Douăzeci, amândoi cu un aer trist.

— Ce adunătură ciudată! Zise muncitorul adunându-și uneltele și cortul. Atâta agitație pentru o casă goală!

Fel de mâncare indiană, preparată cu curry, un condiment din rădăcină de curcumă, usturoi și diverse mirodenii.

— Nu înțelegi, îi spuse domnul Banks. Pentru noi nu e goală, dimpotrivă.

Și porni și el spre casă. De pe partea cealaltă a Aleii se auzea Paznicul Parcului făcându-și turul.

— Respectați Regulamentul. Nu uitați Regulile.

Graurul de pe coșul casei de la Numărul Șaptesprezece ciripea ca de-obicei. Dinspre camera copiilor răzbăteau chiote și strigăte amestecate cu comentariile lui Mary Poppins. O auzi și pe Ellen care strănuta fără încetare, zăngănitul farfuriilor la bucătărie, sforăiturile lui Robertson Ay – toate zgomotele familiare de-acasă, toate la fel ca de-obicei, intime și reconfortante.

Dar de-acum, se gândi, totul o să fie altfel.

— Am vești, zise amărât când doamna Banks îi deschise ușa.

— Și eu am vești, îi spuse ea. Ai o telegramă deasupra căminului.

Luă plicul galben, îl desfăcu, citi mesajul și deveni dintr-o dată foarte tăcut.

— Nu sta așa, George! Vorbește! A pățit ceva mătușa Flossie?

Doamna Banks era îngrijorată.

— Nu e de la mătușa Flossie. Ea nu trimite telegrame. Ți-o citesc: „O să locuiesc la Numărul Optsprezece. Sosesc mâine la 4.30. Vin cu Luti. N-am nevoie de nici un ajutor.” Domnul Banks tăcu o clipă.

— Semnat, adăugă, „Euphemia Andrew”. Doamna Banks scoase un țipăt.

— Domnișoara Andrew! Nu pot să cred. La dragul nostru Număr Optsprezece!

Fiindcă și doamna Banks avea o prietenă în casa de-acolo, o doamnă care semăna foarte mult cu ea și care, când auzea că doamna Brill și-a luat liber ca să-l vadă pe bebelușul nepoatei verișoarei ei, sau că Ellen avea iar una din răcelile

ei îngrozitoare, sau că Robertson Ay adormise printre trandafiri, își ridică brațele și spunea: „Vai, ce îngrozitor! Cum ai să te descurci?”

Ceea ce o mai consola puțin pe doamna Banks. Dar de-acum încolo avea să fie singură cu grijile ei.

— Și Luti! Strigă. Cine-o mai fi și ăsta?

— Probabil că nu „cine”, ci „ce”. O fi vreun medicament de-al ei.

Domnul Banks se așază pe un scaun și-și sprijini capul în mâini. Domnișoara Andrew fusese guvernanta lui în copilărie, o doamnă care, deși sănătoasă tun, lua zeci de medicamente; era atât de strictă, atât de severă și atât de autoritară, încât toți îi spuneau Sfânta Teroare. Și acum, dintre toți oamenii, tocmai ea venea să locuiască în casa de-alături, care era plină de visurile lui.

Se uită la telegramă.

— N-am nevoie de nici un ajutor”. Asta, cel puțin, e o binecuvântare.

N-o să trebuiască să-i fac focul în cameră ca ultima dată când a venit la noi și când a dispărut pe neașteptate, și s-a dus în Mările Sudului.

— Mai bine-ar fi rămas acolo, spuse doamna Banks. Dar hai, dragul meu, să le spunem și copiilor.

— Ce n-aș da să fiu în Mările Sudului. Oriunde, dar nu aici.

— Lasă, George, nu te mai amărî!

— Cum să nu mă amărăsc? Dacă nu pot să fiu amărât la mine acasă, atunci unde pot, mă rog?

Domnul Banks oftă adânc și-o porni pe scară după soția lui, cu aerul unui om căruia i s-au scufundat corăbiile.

În camera copiilor era un zgomot infernal. Annabel dădea cu lingura în masă, John, Barbara și Gemenii se împingeau unul pe altul de pe scaune, Jane și Michael se băteau pe ultima bucată de pâine prăjită.

— Ce-i aici, cameră de copii sau o cușcă de maimuțe? Îi întrebă Mary Poppins cât putea ea de sever.

— O cușcă.

Michael era cât pe ce să fie curajos, când se deschise ușa.

— Avem vești pentru voi toți, le spuse doamna Banks. Am primit o telegramă.

— De la cine? Întrebă Jane.

— De la domnișoara Andrew. O mai țineți minte pe domnișoara Andrew?

— Sfânta Teroare! Urlă Michael.

— Psst! Trebuie să fim politicoși. O să locuiască la Numărul Optsprezece.

— O, nu! Protestară amândoi copiii.

Fiindcă ei chiar o țineau minte pe domnișoara Andrew, care venise odată să stea la ei și dispăruse într-un mod atât de ciudat.

— Da' e casa noastră! Strigă Michael. Numărul Optsprezece e al nostru! Nu se poate să stea acolo!

Mai avea puțin și începea să plângă.

— Ba mă tem că da, îi spuse doamna Banks. Mâine. Și aduce și pe cineva sau ceva pe nume Luti. Și, adăugă, încercând să-i îmbuneze, trebuie să fim cu toții politicoși și amabili. Mary Poppins, te rog să ai grijă să fie îmbrăcați curat și îngrijit, gata s-o întâmpine.

Se întoarse timidă spre Mary Poppins, care stătea nemișcată ca un stâlp. Era imposibil să-ți dai seama la ce se gândește.

— Dar când n-au fost îmbrăcați curat și îngrijit? Întrebă aceasta acră și înfumurată ca o ducesă.

Ideea i se părea de-a dreptul absurdă.

— Niciodată, niciodată, se grăbi să-i răspundă doamna Banks, simțindu-se, ca întotdeauna în fața lui Mary Poppins, de parcă ar fi fost o fetiță și nu mama a cinci copii. Dar știi ce cusurgioaică e domnișoara Andrew. George!

Se întoarse spre soțul ei.

— Tu n-ai nimic de spus?

— Nu, răspunse domnul Banks cu glas fioros. N-am nimic de spus.

După ce le dădu vestea cea tristă, doamna Banks își luă soțul de mână și plecară din cameră.

— Da' eu am un prieten care locuiește acolo, spuse Michael. Gobbo, clovnul pe care l-am văzut la circ și care-i face pe toți să râdă, iar el arată atât de trist.

— Eu cred că acolo locuiește Frumoasa din Pădurea Adormită, doarme acoperită cu o plapumă cu dantele și are o pată de sânge la un deget.

Și Jane avea visele ei în legătură cu casa.

— Nu se poate, protestă Michael. Nu e nici un zid din ciulini împrejur.

— Dar sunt urzici. Sunt la fel de bune. Mary Poppins! (Jane se întoarse spre silueta neclintită.) Tu cine crezi că stă la Numărul Optsprezece?

Mary Poppins pufni.

— Cinci copii drăguți, liniștiți, cumiți – nu ca unii pe care-i știu eu.

Ochii ei albaștri erau de-un albastru sever, dar undeva, în adâncul lor, juca o luminiță. V

— Păi, dacă sunt așa perfecți, n-au nevoie de-o Mary Poppins. Noi avem nevoie de tine, o tachina Michael. Poate ne faci și pe noi perfecți.

— Hm! Făcu Mary Poppins. Mă-ndoiesc.

— Toată lumea are nevoie de ea.

Jane o mângâie pe mână, sperând s-o facă să zâmbească.

— Hm! Făcu Mary Poppins din nou.

Și zâmbi când se văzu în geam. Bineînțeles, păreau să-și spună ea și imaginea reflectată, toată lumea are nevoie de Mary Poppins. Cum altfel?

După care cele două chipuri reveniră la aerul lor sever.

— Gata cu palavragitul. Treceți la culcare, un-doi!

Și, de data asta, făcură ce li se spuse fără să mai parlateze.

Fuse o zi plină de evenimente. Voiau să se gândească la tot ce se întâmplase, așa că fură bucuroși când obrații li se lipiră de pernele moi și când îi învălui căldura îmbietoare a păturilor.

Michael se gândea la Gobbo, Jane la Frumoasa din Pădurea Adormită. Umbrele acestora aveau să dispară de la Numărul Optsprezece și casa avea să fie bântuită de silueta masivă a domnișoarei Andrew.

— Ce-o fi ăla Luti? Întrebă Jane gânditoare. Nu mai auzise cuvântul ăsta niciodată.

— O fi un animal, răspuse Michael. Un cangur, poate.

— Sau o maimuță – o maimuță pe nume Luti. Mi-ar plăcea, spuse Jane.

Și adormiră cu gândul la un cangur, sau poate la o maimuță, care țopăia vesel pe Alee, printre Cireși.

Dar Luti nu era nici cangur, nici maimuță, după cum aveau să afle a doua zi.

Era sâmbătă. Numărul Optsprezece arăta golaș și puțin singuratic fără gardul de urzici care-l înconjurase. În zorii zilei venise un muncitor, le tăiasă și le dusesse de-acolo.

Familia Banks avu o dimineată tensionată. După-amiază, domnul Banks, asemenea unui general neliniștit, își duse trupele la poartă.

— Trebuie să fim acolo ca s-o întâmpinăm, le spuse. Trebuie să fim politicoși.

— Nu te agita, dragă, îi spuse doamna Banks. Poate nu stă mult.

Jane și Michael se uitară unul la altul, amin-tindu-și cum, la ultima vizită, domnișoara Andrew venise și plecase rapid, și de rolul pe care-l avusese Mary Poppins în acea plecare ciudată.

Se uitară spre ea. Stătea lângă ei și-i legăna pe Gemeni și pe Annabel în cărucior, cu chipul rozaliu și senin. Oare la ce se gândea? N-aveau să știe niciodată.

— Uite-o! Strigă domnul Banks văzând o trăsură luxoasă, încărcată de geți, dând colțul Aleii. Are întotdeauna munți de bagaje. Dumnezeu știe ce-o fi cărând în ele.

Se uitară toți, cu sufletul la gură, cum se apropie trăsura, ducând toată acea povară. Trecu de casa domnișoarei Ciocârlie, apoi de micul grup care aștepta emoționat în fața locuinței de la Numărul Șaptesprezece.

— Hoo! Strigă omul, trăgând de hățuri.

Ciudatul vehicul se opri la poarta casei nelocuite. Omul coborî de pe capră și dădu jos gentile care atârnavu de pe acoperișul trăsurii. După care deschise portiera și scoase un geamantan mare, din piele neagră.

— Cu grijă, te rog, am în el lucruri care se sparg, se auzi dinăuntru o voce familiară.

Apăru un picior încălțat cu o gheată neagră și, încet-încet, restul domnișoarei Andrew, o siluetă masivă, greoaie și voluminoasă, coborî pe trotuar.

Se uită în jur și zări familia.

— George, mă bucur că nu ți-ai uitat bunele maniere. Speram să mă întâmpinați.

— Bine-ai venit, domnișoară Andrew! Domnul și doamna Banks erau foarte politicoși.

— Iar copiii par destul de curați și de îngrijiți. Sper că și manierele le sunt pe măsură.

Domnișoara Andrew își întinse gâtul. Când zări silueta îmbrăcată în albastru, care stătea undeva în spatele celorlalți, făcu un pas înapoi, enervată.

— Văd c-aveți aceeași persoană la copii, spuse cu o voce tremurândă. Tot ce pot să spun e că sper că sunteți mulțumiți de ea.

— Da, suntem foarte mulțumiți, confirmă domnul Banks, întorcându-se spre haina albastră.

— Bun venit, domnișoară Andrew, îi spuse Mary Poppins cu o voce pe care Jane și Michael n-o mai auziseră până atunci, dulce, timidă, modestă.

Domnișoara Andrew aruncă o privire spre grădină.

— Doamne, George, în ce sălbăticie trăiți! Trebuie curățat totul. Și ce-i cu grămada aia de haine în mijlocul gazonului?

— Acela e Robertson Ay, îi răspunse domnul Banks. Se odihnește un pic.

— După-amiaza? Ridicol! Sper s-aveți grijă să nu care cumva să se odihnească în grădină la mine. Uite cheia, zise, întorcându-se spre birjarul care de-abia mai respira, ia-o și du-mi bagajele în casă.

— Numai puțin, să dau ăsta jos de-aici, zise omul scoțând cu greu un cufăr pe portiera trăsurii, ca să-l putem scoate pe micuț.

Jane și Michael se uitară unul la altul. Micuț! O maimuță sau un cangur?

Cufărul se izbi de trotuar. După el nu apăru nici un cangur, nici o maimuță, ci un băiețel îmbrăcat ciudat, puțin mai înalt decât Jane, cu o geantă neagră mare în mână. Și cum se clătina sub greutatea ei, văzură un chip de culoarea mierii, cu păr negru, lung, care-i ajungea până la gulerul alb și tare.

— Doamne! Exclamă domnul Banks, în șoaptă. Poartă hainele mele! Le-a păstrat pân-acum!

Băiețelul, în pantaloni trei sferturi, haină și ghete mari maro, coborî încet pe treapta trăsorii și se opri acolo.

— El e Luti, le spuse domnișoara Andrew. Numele lui înseamnă Fiul Soarelui. A venit cu mine din insulele Mărilor Sudului ca să primească o educație solidă și ca să aibă grijă de mine. Lasă jos geanta cu medicamente, Luti, și salută-i pe vecinii noștri.

Băiatul puse geanta jos și-și ridică privirea. Când dădu cu ochii de grupul din poartă, un zâmbet îi lumină fața arsă de soare. Făcu un pas spre ei.

— Pace vouă și fiți binecuvântați, spuse cu timiditate, întinzând brațele.

— Destul, i-o tăie domnișoara Andrew. Aici nu vorbim ca pe insulă. „Bună ziua” e suficient.

— Pace și ție, Luti, și fii binecuvântat, îi spuse domnul Banks din toată inima. Ne pare tare bine c-ai venit. E o gaură în gard, uite acolo, îi arată. Poți să vii la noi când dorești. Copiii mei au să fie fericiți să te vadă, nu-i așa, Jane și Michael?

— Da, răspunseră Jane și Michael, ca în transă.

Era cu mult mai bine decât un cangur sau o maimuță. Era un prieten cu care se puteau juca.

— George!

Vocea domnișoarei Andrew se auzi ca un bici care plesnește.

— Te rog să nu te amesteci în treburile mele. Luti a venit să muncească, nu să se joace. O să fie prins cu lecțiile și cu făcutul porridge-ului. O să mâncăm numai porridge, e foarte hrănitor. Și trebuie să-mi pregătească medicamentele. Sper să nu mă facă de râs. Când o să se întoarcă pe insulă, nădăjduiesc că o să fie ceva folositor, doctor sau profesor, între timp, vom continua să învățăm. Și, ca să ne relaxăm, o dată pe lună, eu și el, împreună, George, o să venim la voi în vizită. Așa că du-te și scoală-ți omul și pune-l să repare gaura din gard. Să n-aud de nici un du-te-vino între cele două case. Ai dus toate bagajele?

Se întoarse spre birjarul frânt de oboseală, îi dădu o monedă, iar acesta dădu din cap.

— Atunci ia geanta cu medicamente, Luti. Hai să ne inspectăm noua casă.

O porni spre Numărul Optsprezece, și Luti, după ce le mai aruncă o privire lui Jane și lui Michael – nu-și putură da seama dacă era vesel sau trist – își puse geanta pe-un umăr și-o urmă. Ușa de la intrare se închise după ei.

Copiii se uitară la Mary Poppins. Dintre ei toți, numai ea părea veselă. Dar zâmbetul ei era acum misterios, de parcă și-ar fi spus un secret.

— Să mergem la ceai, spuse dintr-o dată, împingând căruciorul, și dup-aceea poate jucăm un Ludo.

Lui Jane și lui Michael le plăcea să joace Ludo. Dar astăzi nu-i atrăgea deloc. Se gândeau la alte lucruri. O urmară pe Mary Poppins, târându-și picioarele, gândindu-se la băiatul auriu care apăruse numai o clipă, pentru ca apoi să fie luat de acolo.

— Bietul copil! Murmură doamna Banks, uitându-se cu ochii în lacrimi la soțul ei.

— Eu v-am spus că-i Sfânta Teroare.

Domnul Banks oftă adânc și porni spre grămada de pe gazon, s-o trezească.

Și toți locuitorii de pe Alee, care stătuseră aplecați peste porți să vadă ce se întâmplă, intrară încet în casele lor. Numărul Optsprezece nu mai era al lor. Nu mai era nimic de spus.

Pe Alee nu se auzea decât glasul Paznicului Parcului:

— Respectați Regulamentul! Nu uitați Regulile!

Și, de undeva de mai aproape, se auzea și Robertson Ay căscând somnoros, în timp ce bătea un cui în gard. După asta, se întinse din nou pe iarbă și adormi la loc.

Cuiul căzu aproape imediat, lepedea din gard se desprinse iar și spărtura din gardul dintre cele două case apărură din nou la locul ei.

A doua zi dimineață, când soarele se ridică deasupra copacilor din Parc, Aleea dormea liniștită. Totul era neclintit.

Și, totuși, ceva se mișca. Jane și Michael, unul cu o banană, iar celălalt cu un măr în mână, se furișau tiptil, în vârful picioarelor, pe lângă patul de campanie în care dormea Mary Poppins, aranjată și dichisită de parcă și ea, și patul erau obiecte expuse într-o vitrină. Își zâmbiră triumfător unul altuia – Mary Poppins n-o să-i audă! Dar chiar atunci deschise ochii și privirea ei albastră se opri asupra lor.

— Hei, voi doi, ce faceți?

Se uită la fructele pe care le aveau în mână. Tresăriră. Deci se trezise până la urmă!

— Păi, Mary Poppins, bolborosi Michael. Ție ți-ar plăcea să nu mănânci altceva în afară de porridge?

O privi cu interes.

— Mary Poppins, ne-am gândit că., încercă Jane să-i explice, ne-am gândit că dacă-i punem niște mâncare lângă gard, Luti., și arată spre Numărul Optsprezece, Luti ar putea s-o găsească.

Era și ea la fel de curioasă ca Michael.

Mary Poppins nu spuse nimic. Se ridică din pat ca o statuie, fără să lase nici o încrețitură în urmă. Părul îi era pieptănat într-o coadă care îi atârna pe spate, iar

cămașa de noapte arăta de parc-ar fi fost proaspăt călcată. Le făcu semn cu mâna spre ușă.

— Aduceți-mi geanta. E pe clanță.

Alergară nerăbdători s-o asculte, și, cotrobăind prin buzunare, Mary Poppins găsi o ciocolată pe care le-o întinse fără nici un cuvânt. Michael se repezi și-o îmbrățișa. Îi simți silueta osoasă și coada gădilându-i urechile.

— Nu mă strânge și nu mă stoarce așa tare, Michael Banks. Nu sunt Ursuleț de Pluș!

— Nu, nu ești, strigă încântat. Ești mai ceva ca un Ursuleț de Pluș.

— Oricine poate avea un Ursuleț. Da' noi te-avem pe tine, Mary Poppins, spuse Jane.

— Nu mai spune! Spuse, pufnind, pe când încerca să scape din strânsoarea lui Michael. Sunt mai multe moduri de-a avea, vă asigur! Acum mergeți jos în liniște, vă rog, să nu treziți toată casa.

Îi împinse să iasă din cameră și închise încet ușa în urma lor.

Pe când se furișau prin casă, totul era adâncit în somn. Coborâră pe balustrada scării și ieșiră în grădină în vârful picioarelor.

Când puseră fructele și ciocolata pe gard, nu se auzi nici un zgomot dinspre Numărul Optsprezece.

De altfel, nu se auzi nimic de acolo toată dimineața, când se jucară printre copaci și flori, până ce-i chemă Mary Poppins la masă. Când ieșiră iar în grădină, banana, mărul și ciocolata erau în același loc.

Dar tocmai când dădeau să plece de la spărtura din gard, auziră un zgomot ciudat dinspre casa de-alături – un bubuit puternic, ritmat, care se tot repeta. Se auzea pe toată Aleea, iar casa părea că se cutremură de zgomot.

Doamna de la Numărul Nouăsprezece, care era cam nevricoasă, se temu să nu fi izbucnit vreun vulcan. Domnul de la Douăzeci opina că e un leu care sforăie.

Jane și Michael, privind din părul ce creștea în grădina din spatele casei, aveau sentimentul că, orice-ar fi, cu siguranță însemna că o să se întâmple ceva.

Și chiar se întâmplă.

Ușa de la intrare de la Numărul Optsprezece se deschise și văzură ieșind o siluetă micuță, care se uita grijulie în toate părțile.

Încet, ocoli casa și se îndreptă spre gaura din gard. Când dădu cu ochii de fructe și de ciocolată, le atinse ușor cu un deget.

— Sunt pentru tine! Strigă Jane, sărind repede din creangă în creangă, cu Michael în urma ei.

Luti își ridică privirea și fața i se luminează ca soarele. Zâmbi și își întinse brațele spre ei.

— Pace vouă și fiți binecuvântați! Șopti timid, lăsându-și capul într-o parte ca să audă bubuitul.

— Missanda doarme după-amiaza de la ora două la trei. Așa c-am venit să văd ce sunt obiectele astea.

Deci nu era un vulcan, la urma urmei. Nici măcar un leu. Bubuitul era sforăitul domnișoarei Andrew.

V

— Fructele sunt de la Jane și de la mine, îi spuse Michael, iar ciocolata e de la Mary Poppins.

— Mary Poppins?

Luti murmură numele de parcă și-ar fi amintit de ceva uitat de mult.

— Uite-o acolo!

Michael îi făcu semn spre Mary Poppins, care stătea lângă păr, legănând-o pe Annabel în cărucior.

— Pace și binecuvântări și ei, spuse Luti, făcându-i cu mâna făpturii cu un trandafir mare și roz la pălărie. O s-ascund darurile astea în buzunar și-o să le mănânc diseară înainte de culcare. Missanda nu mănâncă decât porridge.

— Ai un pat comod? Îl întrebă Jane.

Voia să afle tot ce se întâmplă la Numărul Optsprezece.

— Ei, poate e un pic cam moale. La mine pe insulă nu dormim în pat, dormim pe saltele pe care ni le țese mama din frunze de cocotier.

— Ai putea să dormi pe podea, îi spuse Michael. Ar fi aproape ca pe saltea.

— Nu, trebuie să fac cum îmi spune Missanda. Am venit aici ca s-o ajut, să-i pregătesc medicamentele, să-i fac porridge și să învăț șapte ori șapte. Așa i-au promis părinții mei, fiindcă ei cred că ea e o persoană învățată și, într-o bună zi, o să mă trimită înapoi pe insulă, după ce învăț multe lucruri.

— Da' nu ți-e dor de ei? Îl întrebă Jane. Și lor nu le e dor de tine?

Se gândea cum s-ar simți ea dacă domnișoara Andrew ar lua-o departe de-acolo, și cât de amărâți ar fi părinții ei. Nu, așa ceva nu s-ar fi putut întâmpla niciodată, nici pentru toată învățătura din lume.

Fața lui Luti se întunecă. Zâmbetul îi dispăru.

— Mi-e dor tot timpul, spuse cu glas răgușit. Dacă au să aibă nevoie de mine, au să trimită.

— O telegramă! Exclamă Michael. Într-un plic galben. V y7

O telegramă era mereu ceva interesant.

— La noi pe insulă nu există așa ceva. Da' bunica mea, Keria, mi-a spus ca să mă liniștească: „Dacă o s-avem nevoie de tine, o să afli.” E o Femeie înțeleaptă. Citește în stele și înțelege ce spune marea. Of! Aud clopotul.

Luti își duse mâna la ureche, în timp ce, undeva în spatele Parcului, bătea orologiul bisericii.

— Unu, Doi, Trei! Făcu.

În aceeași clipă, bubuitul de la Numărul Optsprezece încetă, de parc-ar fi apăsât cineva pe-un buton.

— S-a sculat Missanda.

Luti luă repede fructele și ciocolata și le îndesă în buzunare.

— Pace vouă și fiți binecuvântați!

Își ridică mâna și îi cuprinse cu privirea lui strălucitoare pe Jane, pe Michael și pe Mary Poppins.

Apoi, se întoarse și-o luă la fugă peste gazon, strivind iarba cu ghetetele mari ale domnului Banks.

Ușa se deschise și se închise apoi în urma lui, iar Numărul Optsprezece deveni, dintr-o dată, tăcut ca întotdeauna.

Dar a doua zi, la ora două fix, începu iar bubuitul. Și la fel și în zilele următoare.

— Absurd! E de nesuportat! Trebuie să ne plângem Primului-Ministru! Spuneau oamenii de pe Alee.

Dar știau că nici măcar Primul-Ministru nu putea opri pe cineva din sforăit, tot așa cum nu-i putea spune viscolului să se domolească. Nu le rămânea decât să strângă din dinți și să rabde.

Ceea ce și făceau. Și tot strângând din dinți și răbdând, începură să-și dea seama că sforăitul domnișoarei Andrew avea și părțile lui bune. Fiindcă acum, între două și trei, îl puteau vedea pe străinul cu fața măslinie, pe care îl adusese din cealaltă parte a lumii. Altfel, nu l-ar fi putut vedea niciodată, ținut cum era ca o pasăre în colivie.

Așa că, în afară de fructele pe care i le puneau Jane și Michael pe gard în fiecare dupăamiază – Mary Poppins se zărea și ea în fundal – Luti se trezi curând copleșit de daruri.

Doamna de la Numărul Nouăsprezece îi dădu un evantai din hârtie, așa cum i-ar fi plăcut să aibă bunica pe care n-o cunoscuse niciodată.

Domnul de la Douăzeci, un bărbat morocănos și timid, îi dăruie Regele și Regina de la un joc de șah vechi, pe care-l ținea în pod.

Amiralul Boom îl întâmpină cu un „Salutare, matelot!” spus atât de tare, încât ar fi trezit pe oricine altcineva din somn, în afară de domnișoara Andrew, și-i dădu o canoe micuță, încrustată, care-și pierduse din culoare și strălucire, de-a lungul anilor petrecuți în întunericul unui buzunar de la pantaloni.

— E mascota mea! Îi explică. Mi-a purtat noroc toată viața, chiar și când eram aspirant de marină și navigam pe Mările Sudului.

Binnacle, fostul pirat, îi dădu un pumnal cu vârful rupt.

— Nu e chiar cel mai bun pumnal pe care-l am, se scuză el, dar poate tăia un gât, două, dacă te hotărăști să te faci pirat.

Luti nu voia să se facă pirat, și cu atât mai puțin să taie gâtul cuiva, dar acceptă recunoscător pumnalul și îl ascunse cu grijă în haină ca să nu-l vadă domnișoara Andrew.

Și Paznicul Parcului îi dădu un cadou – o pagină dintr-un caiet, pe care scrisese cu litere mari: „Respectă Regulamentul. Nu uita Regulile.”

— Ai nevoie de asta, îi spuse convins, dac-o să vii vreodată în Parc.

Luti citi cuvintele ciudate.

— Ce înseamnă regulă? Vru să știe. Paznicul Parcului se scarpină în cap.

— Nu știu prea bine nici eu, da' e ceva ce trebuie să ții minte.

Să ții minte ceva ce nu știi! Luti nu prea înțelegea. Dar puse foaia în buzunar și se hotărî să se gândească la asta.

Chiar și Andrew și Willoughby de la Numărul Șaisprezece veniră cu câte un os în bot. Și când Luti le deschise poarta, puseră oasele în fața lui și plecară acasă, dând mândri din coadă și simțindu-se nobili și generoși.

— Pace vouă și fiți binecuvântați! Spuse Luti, zâmbind, așa cum le spunea tuturor, și ascunse oasele sub gardul de caprifoi, ca într-o bună zi să le găsească vreun alt câine.

Toată lumea voia să-l cunoască. Li se luase Numărul Optsprezece, dar aveau în schimb un străin cu fața bronzată care, timp de o oră, în fiecare zi, le zâmbea și îi binecuvânta.

Dar ora furată și-o petrecea mai ales cu Jane și cu Michael, la spărtura din gard, care nu mai părea o gaură, ci locul unde se întâlnesc Nordul și Sudul, unde sunt trandafiri, porumbeți și cocotieri. „^

Jane și Michael îi arătară jucăriile lor și îl învățară să joace Ludo, iar el le făcea fluieră din fire de iarbă, le povestea despre insula de corali și despre strămoșii lui care veniseră din Țara Soarelui. Și despre bunica lui, Keria, care știa limba păsărilor și a animalelor și cum să potolească furtuna. Jane și Michael își doreau adesea să aibă o bunică înțeleaptă. Mătușa Flossie habar n-avea cum să potolească tunetele.

Tot ce putea face era să se ascundă sub pat ca să nu le mai audă.

Și întotdeauna, ca din întâmplare – dar ei știau prea bine că nu face nimic din întâmplare – Mary Poppins era în preajmă, legănând-o pe Annabel să adoarmă, sau jucându-se cu John și Barbara, sau stând în grădină și citind Tot ce trebuie să știe o doamnă.

Dar, într-o bună zi, când Jane și Michael se duseră la gaura din gard, la ora două, Luti nu apărură.

Era luni, deci Ziua de Spălat Rufe. Era întunecat și cețos, de parcă soarele ar fi fost înghițit de un nor.

— Așa am eu noroc mereu! Se plânse doamna Brill punând cearșafurile la uscat. Eu vreau soare, da' nu mă vrea el pe mine.

Ceața nu-i deranja pe Jane și pe Michael. Stăteau și așteptau să apară din ceață o siluetă binecunoscută. Dar când apăru, în sfârșit, nu era Luti pe care-l știau ei. Mergea aplecat și zgribulit ca un om bătrân, bătrân de tot, cu brațele la piept. Și când se așeză lângă ei, își dădură seama că plânge.

— Ce e, Luti? Ți-am adus niște pere. Nu vrei să le mănânci?

— Nu, nu, simt o durere în inimă. Cineva încearcă să-mi spună ceva. Aud o bătaie la ușă.

— Unde?

Priviră în jur, nelămuriți. Nu se-auzea nici un zgomot de nicăieri, doar sforăitul domnișoarei Andrew.

— Aici, răspuse Luti, arătând spre piept, legănându-se în față și-n spate. Mă cheamă – toc! Toc! Toc! Keria mi-a spus c-o să-mi dau seama. Îmi spun să mă duc acasă. Doamne, ce mă fac?

Se uită la copii, cu ochii plini de lacrimi.

— Doamna cu floare la pălărie. Ea o să mă-nțeleagă.

— Mary Poppins! Strigă Michael. Mary Poppins, unde ești?

— Nu sunt nici surdă, nici în Timbuktu. Iar tu, Michael, nu ești hienă. Te rog să vorbești mai încet. Doarme Annabel.

Pălăria cu trandafir roz se aplecă peste gard.

— Spune-mi, Luti, ce s-a-ntâmpat?

Mary Poppins îl privi pe băiețelul care plângea.

— Aud o bătaie înăuntrul meu, aici. Și Luti își duse mâna la inimă.

— Cred că mă cheamă.

— Înseamnă c-a sosit vremea să te întorci acasă. Intră prin spărtură și vino cu mine.

— Da' Missanda – și porridge-ul, și medicamentele? Iar eu de la cine o să mai învăț multe lucruri?

Luti era neliniștit.

— O să aibă cineva grijă de domnișoara Andrew, îi răspuse cu hotărâre în glas Mary Poppins. Veniți cu mine, toți. Nu mai avem prea mult timp.

Jane și Michael îl ajutară pe băiețelul pe jumătate nehotărât să treacă prin spărtură. Mary Poppins îl luă de mână și i-o puse lângă a ei pe mânerul căruciorului. Întreaga procesiune o porni printre cearșafurile albe puse la uscat.

Traversară tăcuți grădina învăluită în ceață, ieșiră pe Aleea cu cireșe atârând pe crengi, fiecare buchețel învăluit în alb, și intrară apoi în Parcul cu tufișuri,

copaci și leagăne ascunse în ceață.

Paznicul Parcului, ca un câine credincios, veni repede spre ei.

— Respectați Regulamentul! Nu uitați Regulile! Ți-am scris asta pe hârtie, mai spuse, uitându-se spre Luti.

— Respectă-l tu, îi spuse Mary Poppins. Vezi că sunt niște hârtii aruncate acolo. Pune-le la coș.

Paznicul Parcului se întoarse morocănos și o porni spre gunoaie.

— Cine se crede? Mormăi el.

Dar nu-i răspunse nimeni la întrebare.

Mary Poppins mergea înainte, se opri numai în dreptul Lacului ca să-și admire propria imagine reflectată, purtând pălăria cu trandafir și șalul croșetat, cu trandafiri asortați, pe care-l purta azi pe umeri.

— Unde mergem, Mary Poppins?

Oare unde mergeau așa, în ceață? Se întreba Jane.

— Grăbiți-vă! Grăbiți-vă! Le spuse Mary Poppins.

Iar copiilor li se păru că și ea grăbește pasul, ridicându-și piciorul pe un nor de parc-ar fi găsit o treaptă și împingând căruciorul ca și când ar fi suit pe-un deal.

Dintr-o dată, începură cu toții să urce, lăsând Parcul în urmă; mergeau pe ceața care părea tare ca un troian de zăpadă. Luti se sprijinea de Mary Poppins ca de singurul lucru sigur din lume și împingeau amândoi căruciorul, cu Jane și Michael venind în urma lor.

— Respectați Regulamentul! Îl auziră pe Paznicul Parcului. N-aveți voie să urcați în nori. Încălcați Regulile! O să-l informez pe Primul-Ministru.

— Chiar te rog! Îi strigă Mary Poppins peste umăr, ducându-i pe copii mai departe.

Urcau tot mai sus; ceața devenea tot mai solidă cu fiecare pas și cerul părea tot mai strălucitor. În cele din urmă, de parc-ar fi ajuns în capul scărilor, în fața lor apăru un câmp strălucitor de nori, drept și alb ca o farfurie. Soarele arunca dungi aurii peste câmp și, spre marea lor mirare, zăriră, atârând la capătul unui nor, luna, care parcă fusese ancorată acolo.

Era plină de tot felul de obiecte: umbrele, genți, cărți, jucării, bagaje, bastoane de crichet, haine, papuci, mănuși, genul de lucruri pe care oamenii le uită prin autobuze, sau în trenuri, sau pe o bancă în vreun parc.

Printre toate aceste felurite lucruri, în fața unei sobe de gătit, era un fotoliu vechi, stricat, în care stătea un domn cu chelie, care tocmai dădea să bea dintr-o ceașcă.

— Unchiule! Stai! Să nu care cumva să bei!

Vocea lui Mary Poppins răsună aspru și ceașca se izbi de farfurioară.

— Ce e? Cine? Unde? Tresărind, omul își ridică privirea.

— A, tu erai, Mary! M-ai speriat. Tocmai voiam să iau o gură de cacao.

— Exact. Și știi foarte bine că dacă bei cacao, ți se face somn.

Se aplecă și-i luă ceașca din mână.

— Nu-i cinstit, mormăi unchiul. Toată lumea poate savura o băutură calmantă. Numai eu nu, săracu' Om-de-pe-Lună! Eu trebuie să stau treaz zi și noapte ca să am grijă de lucruri. Și, la urma urmei, oamenii ar putea să fie mai atenți și s-aibă grijă să nu-și piardă cutiile de cacao, și nici ceștile în care poți pune cacaoa.

— E ceașca noastră! Exclamă Michael. Doamna Brill a zis, când a spart-o, că e nevoie de ea în altă parte.

— Exact. Am lipit-o la loc. Și-apoi cineva a pierdut o cutie cu cacao, spuse uitându-se la cutia de pe marginea sobei, iar Jane își aminti că ei îi căzuse din plasă, în drum spre casă, o cutie exact ca aceea.

— Și aveam și un pachet de zahăr, așa că, adunând toate aceste trei bunătăți la un loc, n-am putut rezista. Îmi pare rău, Mary. N-o să mai fac, promit.

Omul-de-pe-Lună era rușinat.

— Nici n-o să mai ai ocazia, spuse Mary Poppins, luând cutia de pe sobă și băgând-o în geantă.

— Ei, adio cacao, adio somn!

Omul-de-pe-Lună oftă adânc. Apoi zâmbi și se uită la Jane și la Michael.

— Ați mai văzut pe cineva ca ea? Îi întrebă.

— Niciodată, niciodată! Răspunseră amândoi.

— Bineînțeles că n-ați mai văzut, spuse cu fața strălucind de mândrie. Nu mai e nimeni ca ea. E Unică.

— Toate lucrurile pierdute ajung pe Lună?

Jane se gândi la câte lucruri se pierduseră pe lume și se întreba dacă era loc pentru toate.

— Da, cele mai multe, îi răspunse Omul-de-pe-Lună. E un fel de magazie.

— Și-n spatele ei ce e? Întrebă Michael. Nu vedem decât partea asta.

— Ei, dac-aș ști, atunci aș ști foarte multe. E un mister, un fel de ghicitoare – o fațadă fără spate, s-ar putea spune, cel puțin eu așa zic. Și-apoi, e și prea plină. N-ați putea să mă mai scăpați de unele lucruri? Ceva ce-ați pierdut în Parc?

— Ba da! Spuse Jane, dintr-o dată, zărind, printre pachete și umbrele, o formă cunoscută.

— Rățușca Albastră!

Întinse mâna spre jucăria decolorată.

— Au aruncat-o Gemenii din cărucior.

— Și uite și muzicuța mea dragă!

Michael arătă spre un obiect din metal de pe raftul de deasupra sobei.

— Da' nu mai cântă. Nu mai am ce face cu ea.

— Nici eu. Am încercat-o. Un instrument muzical care nu cântă! Fii bun și ia-o, pune-o în buzunar.

Michael întinse mâna să ia muzicuța. Ceva care fusese în spatele ei căzu și se rostogoli pe nor.

— Ea mea, nuca mea de cocos pe care-am pierdut-o!

Luti fugi de lângă Mary Poppins și prinse obiectul care se rostogolea. Era maro și aspru, rotund ca o minge, iar pe una din părți, bine curățată, era încrustată o față rotundă.

Luti strânse obiectul la piept.

— Tatăl meu a făcut-o, spuse mândru, și am pierdut-o în apa mării.

— Și-acum marea ți-a dat-o înapoi. Dar, tinere, trebuie să pleci. Te așteaptă toți acasă pe insulă și Keria stă la soba ei din lut și face farmece cu ierburi să te întorci sănătos. Tatăl tău s-a lovit la mână de curând și are nevoie de tine să-l ajuți când merge cu canoaa, îi spuse Omul-de-pe-Lună lui Luti.

— Dar e în drum spre casă, spuse Mary Poppins. De-asta suntem aici.

— Aha! Știam eu c-ascunzi ceva. Nu vii niciodată, draga mea Mary, să bem o ceașcă de ceai, ca niște prieteni – sau poate de cacao!

Omul-de-pe-Lună zâmbi malițios.

— Te rog să ai grijă de el. E mic pentru o călătorie așa lungă, unchiule.

— De parc-aș putea să n-am grijă. Doar știi bine că nu pot să-nchid un ochi! Ai încredere în bătrânul tău unchi, fata mea.

De unde-o cunoști pe Keria? Îl întrebă Jane.

Gândul la Femeia înțeleaptă din depărtări o făcu să viseze cu ochii deschiși. Tare-ar fi vrut s-o cunoască și ea!

— Așa cum îi cunosc pe toți. Asta e treaba mea, să stau de veghe. Lumea se învârtește și eu mă învârt cu ea; munte și mare, oraș și deșert; frunza de pe creangă și creanga desfrunzită; oameni care dorm, care sunt treji, care muncesc; copilașul din leagăn, femeia bătrână, deșteptii și cei mai puțin deștepti; tu în sarafan, Michael în bluza lui de marinar; copiii de pe insula lui Luti din Mările Sudului, cu ghirlande de frunze și coronițe de flori, așa cum o să poarte și el mâine dimineată. Hainele pe care le are acum sunt nepotrivite.

— M-am gândit și eu la asta, mulțumesc, spuse Mary Poppins, desfăcându-i gulerul tare și apoi, cu iuțea ei obișnuită, scoțându-i jacheta, pantalonii și ghetetele mari ale domnului Banks.

După care îl înveli, ca pe-un pachet, în șalul ei croșetat cu trandafiri roz, care se asortau cu trandafirul de la pălărie.

— Bine, dar comorile mele? Trebuie să le iau cu mine.

Luti o privi îngrijorat.

Mary Poppins scoase o pungă de hârtie mototolită din cărucior.

— Atâta agitație! Pufni ea, în timp ce băiatul cotrobăia prin buzunarele jachetei lui.

— Dacă vrei, pot să am eu grijă de pumnal.

Michael era invidios. Se gândise de multe ori să se facă pirat.

— Cadourile nu se dau niciodată. O să-l folosească tata la încrustat și la tăiat crengi pentru foc.

Luti puse pumnalul în pungă, apoi Regele și Regina, și canoa de la amiral. La urmă, apăru și o bucată de ceva, închis la culoare și lipicios, învelit în batistă.

— Ciocolata! Exclamă Jane. Credeam c-ai mâncat-o.

— Era prea valoroasă, spuse Luti. La noi pe insulă nu avem dulciuri dintr-astea. Acum au să poată gusta toți din ea.

Scoase un braț de sub șal și ascunse punga între falduri. Ridică apoi nuca de cocos, o ținu o clipă în dreptul inimii și apoi le-o dădu copiilor.

— Să nu mă uitați, vă rog, spuse timid. Îmi pare tare rău că mă despart de voi.

Mary Poppins ridică hainele de pe jos și le așeză în ordine pe podeaua lunii.

— Hai, Luti, trebuie să pleci. O să-ți arăt pe unde s-o iei. Jane și Michael, aveți grijă de ăștia mici. Unchiule, nu uita ce-ai promis.

Apucă pachetul roz, croșetat, cu un braț și Luti se răsuci sub șal, zâmbind.

— Pace vouă și fiți binecuvântați! Își ridică mâna.

— Pace ție și fii binecuvântat! Strigară Jane și Michael.

— Să faci exact cum îți spune ea, îi zise Omul-de-pe-Lună, și fii binecuvântat, fiule!

Se uitară cum Mary Poppins îl duce peste câmpul alb de nori, spre locul unde se întâlnea cu cerul. Acolo, Mary Poppins se aplecă spre el și îi arătă un șir de norișori care pluteau ca niște mingi de puf pe cerul albastru. Îl văzură pe Luti dând din cap în timp ce se uita la ei, îl văzură cum își flutură mâna în semn de la revedere către Mary Poppins, apoi își luă avânt și făcu o săritură enormă.

— Oo, Luti! Strigară speriați, dar apoi respirară ușurați, văzând că aterizase cu bine în mijlocul celei mai apropiate mingi de puf.

Apoi zbură ușor deasupra ei și sări pe următoarea. Se avântă mai departe, peste abisurile de aer dintre norii plutitori.

Un sunet ascuțit străbătu aerul până la ei. Luti cânta, puteau distinge cuvintele: „Sunt Luti, Fiul Soarelui, Și port veșminte de roze, Mă-ntorc acasă pe insulă, Pace vouă și fiți binecuvântați, norilor!”

După care tăcu și dispăru cu totul în depărtare. Mary Poppins stătea lângă ei și luna,

84 când se întoarseră să se uite la ea, își urma deja drumul.

— La revedere! Strigară Jane și Michael, făcându-i cu mâna.

Conturul vag al unui braț păru să le facă și el semn și auziră o voce răspunzându-le cu:

— Au revoir!

Mary Poppins își aranja umbrela cu mâner în formă de papagal și se întoarse apoi spre copii.

— Haideți, repede, cu cel mai bun picior înainte!

Trandafirul roz de pe pălărie i se clătină când împinse căruciorul și-i dădu drumul în jos pe o pantă.

Copiilor li se părea că nu merg, ci că alunecă, iar norul se făcea tot mai cețos cu fiecare clipă. Curând, prin păclă, începură să se zărească formele copacilor și deodată, în loc de aer, simțiră sub picioare pământul; pe Aleea Lungă, Paznicul Parcului venea spre ei cu Primul-Ministru.

— Uitați-i, exact cum v-am spus, vin drept din cer, încalcând Regulamentul și Regulile!

— Prostii, Smith, au mers prin ceață și acum ceața s-a risipit și-i vezi din nou. Ce-are asta de-a face cu Regulile? Bună ziua, domnișoară Mary Poppins. Îmi cer scuze pentru Paznicul Parcului. Ai putea crede, dac-ai sta să-l ascuți, c-ați fost în vizită pe Lună, ha, ha!

Primul-Ministru râse de gluma pe care-o făcuse.

— Exact așa! Răspunse Mary Poppins, cu un zâmbet plin de grație și de nevinovăție.

— Ce-ați făcut cu celălalt? Întrebă Paznicul Parcului. Băiețelul ăla micuț, cu fața măslinie – pe el l-ați lăsat în aer?

Îl văzuse pe Luti cu ei și acum dispăruse. Primul-Ministru îl privi sever.

— Smith, zău, mergi prea departe. Cum ar putea fi cineva lăsat sus în aer, chiar dac-ar putea ajunge acolo? Vezi, ca noi toți, forme prin ceață și te poartă imaginația pe mai știu eu unde. Vezi-ți de treaba ta, omule, și nu te lega de persoane nevinovate care se plimbă pur și simplu prin Parc. Dar trebuie să fug. Mi-au spus că sunt probleme pe Aleea Cireșilor. Și-a pierdut cineva mințile, așa că mă tem că trebuie să mă duc să văd ce s-a întâmplat. Bună ziua, Mary Poppins. Data viitoare când te mai cațeri prin văzduh, te rog să-i transmiți salutările mele Omului-de-pe-Lună!

Și, răsând din nou cu poftă, Primul-Ministru își scoase pălăria și ieși grăbit pe Porțile Parcului.

Mary Poppins zâmbea în sinea ei, în timp ce mergea cu copiii în urma lui.

Paznicul Parcului rămase pe Aleea Lungă, uitându-se furios după ei. Iar își bătuse joc de el! Era sigur că fusese sus în cer și tare și-ar fi dorit să fi rămas acolo.

Chiar că era mare tãmbãlãu pe Aleea Cireșilor.

O femeie masivă, cu o geantă neagră într-o mână și smulgându-și părul cu cealaltă, stătea în fața porții de la Numărul Optsprezece, țipând și plângând cu suspine.

Iar câinii domnișoarei Ciocârlie, de obicei liniștiți, săreau și lătrau la ea.
Era domnișoara Andrew, bineînțeles.

Mary Poppins, care mergea încet, în vârful picioarelor, în spatele Primului-Ministru, le făcu semn copiilor să facă și ei la fel.

Primul-Ministru era evident tensionat când ajunse la locul cu pricina.

— Doamnă, vă pot ajuta cu ceva? Domnișoara Andrew îl apucă de braț.

— L-ați văzut pe Luti? Îl întrebă. A plecat. L-am pierdut pe Luti. Of!

— Mă tem, spuse Primul-Ministru privind neliniștit în jur, că nu știu ce-i acela un Luti.

O fi, se gândi, un câine, sau o pisică, sau poate un papagal.

— Dac-aș ști, poate v-aș putea ajuta.

— Are grijă de mine, îmi pregătește și-mi dă medicamentele la ora la care trebuie să le iau.

— Aha, un farmacist! N-am văzut nici un farmacist. Sunt sigur.

— Și-mi pregătește porridge-ul dimineața.

— Un bucătar, deci. Nu, n-am văzut nici un bucătar.

— E din Mările Sudului și l-am pierdut!

Domnișoara Andrew începu din nou să plângă cu suspine.

Primul-Ministru o privea uimit. Un bucătar, sau farmacist, din Mările Sudului! Așa ceva, dacă se pierduse, va fi greu de găsit.

— Dați-mi geanta și haideți să facem o tură pe Alee. Poate l-a văzut cineva. L-ați văzut cumva dumneavoastră, doamnă? O întrebă pe domnișoara Ciocârlie, care alerga după câini.

— Nu! Răspunse. Și nici Andrew sau Wil-loughby!

Nu voia să aibă nimic de-a face cu femeia ale cărei sforăituri deranjaseră toată strada.

Cei doi câini o urmară, mârâind furioși. Iar Primul-Ministru își continuă plimbarea cu domnișoara Andrew, lăsând-o să-l țină de braț, în timp ce mergeau din poartă-n poartă.

Nu, doamna de la Numărul Nouăsprezece nu văzuse nimic. Și nici n-avea să le spună nimic altceva. Iar domnul de la Numărul Douăzeci repetă și el exact același lucru, cu aceleași cuvinte. Nimănui nu-i era milă de domnișoara Andrew. Le luase dragul lor Număr Optsprezece și, mai mult de-atât, îl ținuse prizonier acolo pe străinul pe care, în numai o oră pe zi, ajunseseră să-l iubească și să-l respecte. Dacă Luti chiar se pierduse, sperau să-și găsească un loc mai bun.

— Nu, nu, toată lumea spune nu! Nu vrea nimeni să m-ajute? Se văicărea domnișoara Andrew, strângându-l și mai tare pe Primul-Ministru de braț.

În urma lor, ca o umbră mută, venea încet căruciorul, cu Mary Poppins, Jane și Michael pășind cu grijă pe iarbă.

Pe Primul-Ministru începuse să-l doară brațul. Domnișoara Andrew, tot plângându-se, îl trase spre căsuța în formă de vas a lui Birmacle, din capătul străzii.

Binnacle stătea pe scara din fața casei, cântând la concertină, iar Amiralul, care ședea lângă el, intona cât putea de tare cântecul lui marinăresc favorit:

„Navigam, navigam, pe marea cea vastă, Vom trece prin multe furtuni înainte ca Jack să se-ntoarcă acasă.”

— Stop! Stop! Urlă domnișoara Andrew. Ascultați-mă, vreau să vă spun ceva. L-am pierdut pe Luti. A plecat.

Amiralul se opri în mijlocul cântecului. Concertină se întrerupse și ea.

— La naiba! Pierdut, ați spus? Nu cred, pare un băiat deștept. Probabil c-a ridicat ancora și-a intrat în marină. Un băiat deștept așa ar face. Nu-i așa, domnule Prim-Minis-tru?

În sinea lui, Primul-Ministru nu credea că așa stau lucrurile. Marina avea destui bucătari și farmaciști. Dar știa din experiență că, dacă nu-i de acord cu amiralul, o să-i spună să se ducă pe mare, iar el prefera să stea pe uscat.

— Ei, poate-ar trebui să întrebăm mai încolo, spuse nu prea în largul său.

— Dar unde mai încolo? Sări domnișoara Andrew. L-am pierdut și n-am unde să mă mai duc!

— Aveți Numărul Optsprezece, îi spuse doamna Boom, cu glas blând. Nu vă ajunge?

— Întrebați-l pe Binnacle! Îi spuse amiralul. Are el o cabină liberă. E loc destul și pentru ea și pentru angaralele ei.

Binnacle se uită la amiral. Apoi la domnișoara Andrew, gânditor.

— Da, cred că m-aș descurca cu medicamentele, iar în privința porridge-ului, orice pirat se pricepe la asta. Dar., o avertiză el, trebuie să plătiți pentru asta!

Domnișoara Andrew răsuflă ușurată.

— Orice, orice! Cere oricât! Plătesc cu plăcere.

Își luă mâna de pe brațul Primului-Minis-tru.

— Nu, nu, nu vreau bani. Dumneavoastră aveți nevoie de cineva care să vă facă porridge-ul și care să vă pregătească medicamentele, iar eu am nevoie de cineva care să-mi citească – nu o dată sau de două ori, ci ori de câte ori sunt liber.

— A, e perfect, nici nu-mi puteam dori un aranjament mai bun.

Pe chipul domnișoarei Andrew, mereu încruntat, apăru un zâmbet.

— Am multe cărți, le pot aduce cu mine și pot să te învăț ce l-am învățat pe Luti.

— Doamnă, eu n-am nevoie să-mi faceți „edicația”. Un pirat n-are nevoie să știe decât cum să fie pirat. Dar., și aici din nou urmă un avertisment, nu primesc pe nimeni la mine-n casă dacă nu-i un matelot cumsecade și dacă nu știe să danseze dansuri marinărești.

— Dansuri marinărești?

Domnișoara Andrew era șocată.

— Nici nu mă gândesc! Și nici nu știu dansuri marinărești!

— Dar ați putea învăța! Îi spuse amiralul. Oricine, pe mare sau pe uscat, poate dansa un dans marinăresc. Nu trebuie decât să ascultați melodia. Dă-i drumul, Binnacle. Ridicăm ancora!

Binnacle îi zâmbi amiralului, și concertina se porni să cânte.

Picioarele amiralului începură să se miște, la fel și ale doamnei Boom. Apoi și ale Primului-Ministru. Iar doamna de la Nouăsprezece și domnul de la Douăzeci începură să se legene în ritmul muzicii.

Doar domnișoara Andrew stătea neclintită, cu fața aspră și hotărâtă, de parc-ar fi fost din piatră.

„Nimic nu mă va face să mă mișc, părea să spună, nici măcar un cutremur.”

Mary Poppins o privea gânditoare, în timp ce muzica devenea tot mai săltăreață. Luă apoi muzicuța din buzunarul lui Michael și-o duse la gură.

Se auzi imediat o melodie în același ritm cu cea cântată la concertina. Și încet, încet, împotriva voinței ei, stana de piatră scoase de sub fustă două picioare mari, care nu mai dansaseră niciodată și care începură acum să se miște. Hopa-hop, în ritm mereu, legănându-se parcă pe apele mării.

Dintr-o dată, deveniră toți marinari, cu tot cu domnișoara Andrew, care-și mișca, în ciuda voinței, trupul masiv în ritmul muzicii.

Gemenii și Annabel se tot săltau în cărucior, sus-jos. Jane și Michael țopăiau lângă ei, iar cireșii

99_ se aplecau cu cireșele răsucindu-se din codițe. Numai Mary Poppins stătea nemișcată, cântând la muzicuță.

După care totul se opri. Toți, în afară de domnișoara Andrew, erau obosiți, dar mulțumiți.

— Bravo, matelot! Strigă amiralul, scoțându-și pălăria în fața stanei de piatră.

Dar silueta de piatră nici nu-l băgă în seamă. O zărise pe Mary Poppins punând muzicuța în buzunarul lui Michael.

Cele două se priviră lung, ca doi lupi.

— Din nou tu!

1 Chipul domnișoarei Andrew se schimonosise de furie. Își dăduse seama că Mary Poppins o păcălise a doua oară.

— Tu m-ai făcut să dansez, să mă port atât de nedemn! Și tot tu, TU, l-ai făcut pe Luti să plece!

Arată cu degetul tremurând spre silueta calmă și zâmbitoare a lui Mary Poppins.

— Prostii, doamnă, vă-nșelați, interveni Pri-mul-Ministru. Nimeni nu poate obliga pe nimeni să danseze. De vină sunt numai picioarele dumneavoastră, care s-au dovedit foarte pricepute. Și cum s-ar putea ca o tânără respectabilă, atât de binecrescută, care-și vede mereu de treburile ei, cum e Mary Poppins, să se ocupe cu trimiterea bucătarilor sau, mă rog, a farmaciștilor, undeva în Mările Sudului? Imposibil! De neconceput!

Jane și Michael se uitară unul la altul. Imposibilul, știau, fusese posibil. Și se întâmplase de foarte curând. Iar Luti era în drum spre țara lui.

— Orice om are nevoie de o casă a lui, spuse Mary Poppins calmă.

Întoarse căruciorul și porni cu el în viteză spre casă.

— Și eu, strigă, sălbatic, domnișoara Andrew, repezindu-se spre ușa locuinței lui Binnacle.

— Aveți aici un cămin, îi spuse Binnacle. Doar dacă nu cumva., zise zâbind ca un pirat, dacă nu cumva preferați Numărul Optsprezece.

— Nu, niciodată! Niciodată! Nu fără Luti!

Domnișoara Andrew își ascunse fața în palme. Și, înainte de a-și da seama ce se întâmplă cu ea, Binnacle și Primul-Ministru, care-i căra geanta cu medicamente, o împinseră repede în casă.

— Ei, acum a tras în port, e la adăpost, zise amiralul Boom. O să se liniștească.

Și, luând-o de braț pe doamna Boom, se lăsă condus de aceasta.

Spre seară, venind pe Aleea Cireșilor, domnul Banks se uită către fereastra casei lui Bin-nacle și văzu ceva ciudat. Într-o cameră micuță, curată și goală ca puntea unei corăbii, stătea domnișoara Andrew pe singurul scaun. Arăta de parcă ar fi naufragiat. Pe o masă, alături, era un pahar gol, și lângă ea stătea ghemuit Binnacle, absorbit. Domnișoara Andrew îi citea ceva cu glas tare, ceva ce, judecând după expresia de pe fața ei, o umplea de furie și dezgust.

Și, în pragul ușii, ascultând cu multă atenție, stătea însuși Primul-Ministru. Un Șef de Stat, pe Aleea Cireșilor, preocupat de ce se întâmplă în casa unui fost pirat!

Uimit, domnul Banks își scoase pălăria.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule Prim-Mi-nistru? E ceva în neregulă?

— Banks, dragul meu, atâtea nenorociri! Doamna pe care o vezi înăuntru a plecat de la Numărul Optsprezece, pentru că o persoană cu care stătea – un

bucătar sau un farmacist, nu știu exact – se pare c-a părăsit-o. Și Binnacle, servitorul amiralului, a primit-o să stea la el cu două condiții: să danseze dansuri marinărești și să-i citească. De dansat, a dansat, deși fără voia ei, iar acum îi citește cu voce tare.

— Sunt uluit! Spuse domnul Banks. Domnișoara Andrew să danseze?! Luti, dispărut! Domnule Prim-Ministru, vreau să vă spun că persoana cu care stătea nu era nici bucătar, nici farmacist, era un băiețel, cam de înălțimea fetiței mele Jane, pe care-l adusese domnișoara Andrew din Mările Sudului.

— Un copil! Dumnezeu, trebuie să chemăm poliția! Trebuie să-l căutăm, dacă e vorba de un băiețel!

— Nu v-aș sfătui, domnule Prim-Ministru. S-ar putea speria. Dați-i puțin timp. E băiat deștept. O să găsească singur drumul.

— Dacă dumneavoastră credeți. Îl cunoașteți mai bine ca mine.

— Da. Domnișoara Andrew mi-a fost guvernantă pe vremuri. I se spune Sfânta Teroare. Băiatul a avut noroc c-a scăpat de ea.

— Ha! Acum e Binnacle Sfânta Teroare. I-a dat porridge rece, a pus-o să ia tot felul de medicamente amestecate în același pahar și nu-i dă voie să-i citească nimic altceva în afară de numere – vechi și noi – din Fizzo!

— Fizzo! Dar e o revistă cu benzi desenate. Iar domnișoara Andrew e o persoană educată. Cred că-i îngrozită că trebuie să citească așa ceva. S-ar putea să înnebunească.

— Știi, mie îmi plac, Banks. Sunt așa de obosit după ce fac atâtea legi, încât Fizzo mă relaxează. Tocmai am ascultat Tigrlul Tim și Broasca Țestoasă, iar acum suntem la mijlocul poveștii Aventura lui Sam. Așa că te rog să mă scuzi, dragul meu, vreau s-aud cum reușesc el și Gwendolyn să scape de balaur.

— Da, sigur, spuse domnul Banks, politico.

Și, lăsându-l pe Primul-Ministru să-și întindă gâtul ca să audă mai bine povestea, se grăbi spre casă să le împărtășească și celorlalți vestea serii.

Numărul Optsprezece, când trecu pe lângă el, avea ceva din vechiul lui aer prietenos. Câinii domnișoarei Ciocârlie adulmecau ceva la gard. Erau oasele pe care i le dăduseră lui Luti și, de vreme ce el plecase, de-abia așteptau să le scoată de-acolo. De ce să lași o asemenea comoară altor câini?

— Am noutăți, exclamă domnul Banks când îi deschise ușa doamna Banks. Senzația anului, draga mea! Luti nu mai e printre noi, iar domnișoara Andrew a plecat din Casa de Alături. Locuiește cu Binnacle.

Doamna Banks scoase un țipăt, mirată, și se prăbuși pe un scaun.

— A dispărut Luti? Bietul copil! Poate-ar trebui să mergem să-l căutăm. E așa mic, și într-o țară străină.

— Nu-ți face griji, Luti e cu capul pe umeri. A luat-o probabil spre chei și s-o fi furișat pe vreun vas de mărfuri. Problema e domnișoara Andrew. L-a ținut pe săracul băiat ca-ntr-o colivie, iar acum e ea însăși o pasăre-n colivie, citește din Fizzo.

— Fizzo? Domnișoara Andrew? Nu se poate!

Era acum rândul doamnei Banks să fie uluită.

Domnul Banks aproape țopăia de bucurie. Se gândea că astronomul lui era deja la locul său, cu telescopul îndreptat spre cer. Nu știa că toți locatarii nevăzuți de Alături erau din nou la locurile lor: bunica, piesele de șah, căpitanul viteaz al amiralului Boom, copilul cuminte al doamnei Boom, prietena prietenoasă a doamnei Banks, Frumoasa din Pădurea Adormită, Gobbo. Și nici nu observase că până și urzicile începuseră să crească la loc în grădină.

— Ți dai seama? Strigă încântat. Numărul Optsprezece e iarăși gol și, cu puțin noroc, o să-l ținem gol.

— Dar George, ce-o să se-ntâmpile cu domnișoara Andrew? O să poată îndura așa o viață?

— Nu, draga mea, sunt sigur că nu. Cred că într-o dimineață Binnacle se va trezi părăsit – n-o să mai aibă cine să-i citească. Domnișoara Andrew, după cum știm, are destulă minte. E o femeie cultă și o profesoară înăscută. Iar profesorii trebuie să aibă elevi. O să fugă ea undeva, n-am nici o îndoială. Data trecută s-a dus în Mările Sudului. Poate că acum o ia spre nord, să găsească un Eschimos, ferească-l sfântu! Ascultă-mă pe mine, o să dispară de pe Alee mai repede decât îți imaginezi.

— Sper, murmură doamna Banks. Ne-am săturat de sforăitul ei îngrozitor. Michael!

Se opri. Michael, în pijama, era cocoșat pe balustradă.

— De ce nu ești în pat?

— Ce faci acolo? Îl întrebă tatăl. Vrei să mergi în sus pe balustradă?

— Sunt pirat, spuse băiatul cu respirația tăiată, încercând să urce mai sus.

— Nimeni, nici măcar pirații, nu poate merge în sus pe balustradă. E împotriva legilor naturii. Apropo, îmi pare rău că trebuie să-ți dau o asemenea veste, Luti a plecat. Mă tem că n-o să-l mai vedem niciodată.

— Știu, îi spuse Michael, care mai știa, deși nu spusese nimic despre asta, și pe Cineva care putea urca în sus pe balustradă.

Cineva care nu era prea departe.

— Auzi! Zise doamna Banks morocănoasă. Nu știu cum se face că întotdeauna copiii știu mai bine decât mine ce se întâmplă. Hai, pleacă pe două picioare, ca o persoană civilizată.

Michael plecă, în ciuda dorinței sale. Nu-i plăcea să fie civilizată.

În capul scărilor îl aștepta Mary Poppins, o statuie îmbrăcată în albastru, cu un braț întins spre patul lui.

— Of, iar? M-am săturat să mă duc la culcare în fiecare seară.

— Noaptea a fost făcută pentru dormit, îi spuse țâfnoasă. Așa că treci în pat, un-doi. Și tu la fel, Jane.

Jane, cu nuca de cocos de la Luti în mână, stătea în genunchi pe bancheta de la fereastră și se uita cum alunecă luna încet pe cer. Știa că

ui acolo e o persoană, pe care n-o putea vedea, pentru care noaptea nu era făcută pentru dormit.

— Dă-mi-o mie, am eu grijă de ea. Mulțumesc.

Mary Poppins luă nuca de cocos și se uită la fața zâmbitoare cioplită pe ea și care parcă repeta, deși fără cuvinte, salutul lui Luti: „Pace vouă și fiți binecuvântați!”

O puse pe polița de deasupra căminului și-și zări imaginea privind-o din oglindă. Dădură amândouă aprobator din cap.

— Da' eu voiam să stau treaz și să veghez, mormăi Michael.

Spre marea lui mirare, Mary Poppins nu spuse nimic. Îi puse doar un scaun lângă patul Jui și, cu un gest dramatic, îl invită să se așeze.

Ceea ce și făcu, hotărât. Voia și el să-l vadă pe Luti în drum spre casă.

Dar curând ochii i se închiseră. Și-i deschise cu degetele. După care căscă, un căscat enorm, care păru să-l înghită.

— Mai bine mâine, spuse și se rostogoli în pat.

Mary Poppins, cu o privire mai grăitoare decât orice vorbe, îi dădu pătura la o parte ca să se poată culca.

— Nu e niciodată mâine, spuse Jane. Când te scoli, e deja azi.

Și urcă și ea în pat.

Stăteau acolo, privind-o pe Mary Poppins, care-și făcea turul obișnuit: îi acoperi pe Annabel și pe Gemeni, puse căluțul într-un colț, scoase diverse lucruri de prin buzunare, aranja hainele. Când ajunse la bluza de marinar a lui Michael, scoase muzicuța și i-o dădu.

Michael se hotărî să mai încerce o dată. Suflă, dar muzicuța rămase tăcută.

— Cu mine nu vrea să cânte, spuse. Și nici cu Omul-de-pe-Lună. Pe tine de ce te-a ascultat când ai cântat dansul ăla marinăresc?

Mary Poppins îi aruncă o privire albastră.

— Eu știi? Spuse, ironică, și-și văzu de treburi.

Și Jane ar fi vrut să stea trează, să vadă, dar știa că nu poate. Așa că rămase în pat, nemișcată, cu gândul la Luti. Și-l imagina cântând, sărind, înfășurat în șalul cu trandafiri, traversând cerul. Nici pentru el noaptea asta nu fusese făcută pentru dormit. Dintr-o dată, deveni neliniștită.

— Mary Poppins, izbucni ea. Dacă nu sunt destui nori care să-l ducă spre casă? Își aminti multe nopți senine și luminoase, fără nici un nor pe cer.

— Dacă ajunge în dreptul unui spațiu gol? Cum o să meargă mai departe?

U5

— Sunt nori peste tot, îi răspunse Mary Poppins, liniștind-o.

Aprinse cu un chibrit fitilul lămpii de pe polița de deasupra căminului, care era copia mai mică a lămpii mari de pe masă. Ca de obicei, avea să rămână aprinsă toată noaptea. Cele două lămpi umplură camera cu umbre care semănau cu niște nori.

Jane se simți liniștită.

— Dimineață o să fie acasă, sub cocotieri. Și noi o să fim acasă la noi, dar sub cireși. E diferit, dar oarecum la fel.

— Oriunde-ai merge, tot acasă-i mai bine, spuse Mary Poppins, veselă, agățându-și umbrela în cuier, la locul ei.

— Da' tu, Mary Poppins, întrebă Jane, știind că pune o întrebare îndrăzneată, unde-i casa ta, la est sau la vest? Unde te duci când nu ești aici?

— Orice om are nevoie de o casă a lui, așa ai spus azi, mai ții minte? Îndrăzni și Michael.

Mary Poppins se opri lângă masă. Terminase cu treaba.

Lumina lămpii îi cădea pe față, pe obrajii rozalii, pe ochii albaștri și pe nasul cârn.

— Eu sunt acasă oriunde-aș fi! Le spuse. Și stinse lampa.

A. M. G. D.* în latină, Ad Majorem Gloriam Dei (Spre mai marea glorie a lui Dumnezeu).

În colecția RAO pentru copii au mai apărut:

Mary Poppins

Mary Poppins se întoarce.

Mary Poppins deschide ușa Mary Poppins în Parc.

Mary Poppins pe Aleea Cireșilor.

P. L. Travers.

Primul volum al seriei Mary Poppins „Mary Poppins continua să-i privească scrutaător pe cei patru copii, apoi, cu o pufnitură care părea a arăta că s-a decis, zise:

— Primesc postul.

— Pe onoarea mea, povestea doamna Banks mai târziu soțului ei, parcă ne-ar fi făcut cine știe ce onoare.

— Poate că ne și face, zise domnul Banks.”

RL. Travers se întoarce.

Al doilea volum al seriei Mary Poppins | „Ciudata apariție călătorea prin aer, ferindu-și picioarele de vârfurile copacilor. Acuma îi puteau vedea fața, ale cărei trăsături le erau atât de bine cunoscute: părul negru ca tăciunele, ochii de un albastru deschis și nasul cârn, ca al păpușilor olandeze.

Arătarea, alunecând printre tei, ateriza lin pe iarbă.

— Mary Poppins, Mary Poppins! Începură ei să strige, alergând spre ea.”

P. L. Travers deschide ușa.

Al treilea volum al seriei Mary Poppins I

„Sus pe cer plutea o scânteie abia vizibilă. Cobora, făcându-se tot mai lungă și mai lată. Și cum venea așa, căpătă o formă care li se păru ciudată și totuși familiară. Din vâlvătaia de lumină ieși o figură ciudată – o figură cu pălărie neagră de pai și cu haină albastră, împodobită cu nasturi de argint, o figură care ținea într-o mână ceva ce semăna a valijoară, iar în cealaltă – o! Să fie oare adevărat?

— O umbrelă cu cap de papagal.”

P. L. Travers.

Al patrulea volum al seriei Mary Poppins I

„Mary Poppins, elegant îmbrăcată cu fusta ei albastră și cu o lalea roșie prinsă la pălăria-i nouă, se uită la ei pe deasupra andrelor. Stătea pe o pătură sub copac, cu spatele rezemat de trunchi. Geanta era așezată cu grijă alături. Iar deasupra ei atârna umbrela, agățată de-o creangă înflorită. Se uită la cele două cozi și pufni:

— Ia nu mai stați cu limba scoasă și ridicați-vă! Doar nu sunteți lupi.”

P. L. Travers.

Aleea Cireșilor.

Al cincilea volum al seriei Mary Poppins | „Apoi, pe Poarta dinspre Alee, mai apăru o umbră care venea în fruntea unei mici procesiuni – era un cărucior plin de jucării și de copii; de o parte a căruciorului, mergea o fetiță, cu un coș în mină, iar de partea cealaltă, un băiețel în costum de marinar, care căra o plasă.

Iar în urma căruciorului venea o siluetă dreaptă, cu obraji rozalii, ochi albaștri și nas cârn – o siluetă pe care Paznicul o cunoștea prea bine.”

SFÂRȘIT